

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu imenju Murske evang. šinjarije reditelj
 FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.
 si se morejo v Puconce pošilati.
 Č. (Naš Dom) g. Zver Joško, knjižničar Sl. Krajina
 Črensovci
 Č. št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvonstvo 30 din.,
 v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.
 Naprejplačilo
 gorivzeme vsaki evang. dühovnik i vučitel.

Nôvo leto.

„Zato, či je što vu Kristuši, nôvo stvorjenjé je. Ta stára so prêšla, ovo vsa so nôva včinjena“ (II. Kor. 5,17.)

Vrêmen tečé, kak voda v potôki. Človek niti dobro v pamet ne vzeme i tam stojí pred nôvim letom; z nôvim vüpanjem i skrbjôv. Pri meji toga stároga i nôvoga leta vsaki človek nikaj nôvoga čáka, Sam nevê, ka, ali čáka nikaj, ka bi naednôk nikšo čüdno formo spremênilo eto z nevolami i mantránjem puno zemelsko življênje. Spremênilo tak, ka bi naj mi tûdi lahko z radostjov goriskríčali z Pavel apoštolom: „... ta stára so prêšla, ovo vsa so nôva včinjena!“

Nôvi, náčiši so postanoli lüdjé, kak so do etiga mao bilí; odürjavanje je vesnolo z srcá njigovoga i srcé njim je napunjeno z ljubénostjov. Te močnêši ne dene na nikoj toga slabêšega, nego njemi z radostjov pomága nesti bremen njegovo. Nega več nemárni, lahkoški, z svoje familije šoršom se nê brigajôči môžov, samo skrblívi očevje jestejo, kí z znojom svojega obráza, z trüdavov svoji mozganov se borijo za lepšo bodôčnost svoje familije. Nega zaprávlajôči, samo z cifranjem se brigajôči žensk, samo smehêčega obráza, lübeznívoga srcá továrišice i matere jestejo, kí z krotkim srcem, z molêčov düšov oprávlajo svoje pozvánje.

Nega lahkoški, pijáni fantov, kí Go-

spodnoga Bogá ne čestijo, bližnjega ne poštüjejo; samo resni mládi lüdjé jestejo, kí poslúhšajo na čedno rêč i pôleg práve düšne vësti se pripravljajo na pošteno življenje. Nega za divatom bižéči, sramnost nê poznajôči deklin; samo vrle, bistri rôk, bistri nôg i müdnoga jezika devojke jestejo, kí se kak bogábojêče krstšenice pripravljajo na žensko i matersko čést.

Nega od mraza trepetajôči, od gláda mérajôči nevolni siromákov, pa tûdi oni nega, kí silje pa drügo hráno vničüjejo, naj prê dragša bô, nega multimilionerov, kí ne vejo, kelko pênež májo i nega tákši, kí niti edne pare nezmorejo pri hiži, samo zadovolni lüdjé jestejo, kí májo te vsakdenêšnji krüh; ár te zemelske dáre pravično raztálajôča krstjanska lübézen kralüje na svêti.

Nega več tákši dovíc i sirotíc, kí so v bojni zgúbili svojega lüblénoga, ár národ več ne vzeme vrôko orožje prôti drügomi národu. Mesto bojne blagosloveni mér kralüje, edno čüdno vküpdržánje, naj se z pomočjôv vsê národov zozída ona lepša bodôčnost, gda bodo lüdjé v Očanaši „... prídi k nam Tvoje králestvo...“ etak molili: Dika bojdi Tebi, Gospodne, ka je prišlo k nam Tvoje králestvo.

Nega prázni cerkveo ešče te prôsne nedele nê, ár so človôča srca napunjene z hválodávanjem i ljubénostjov prôti Bôgi za one telovne i düševne dáre, šterimi Oča nebeski den za dnévom obilno obdarüje deco svojo.

Nega žalostni skuz, staranja, ár se radost lašči na vsakom lici, blájženost sija z vsaki oči v onom blájženom nôvom leti, v šterom bi mi túdi lahko vesélo goriskríčali z apoštolom: „... Ovo, ta stára so prěšla, vsa so nôva včinjena!“

Ali kak daleč smo mí ešče od ednoga tákšega nôvoga leta! Pa itak kak blúzi! Daleč smo te či neščemo prerazmiti, ka apoštol pred tēmi sv. rěčami právi: „Záto, či je što v Kristuši, nôvo stvorjenjé je.“ Ali či prerazmimo, ka v Kristuši, tó pôleg Njegovoga sv. evangeliuma moremo živetí, či nôvi stvor ščémo biditi, te je tó blájženo nôvo leto blúzi. Blúzi záto, ár či bodedo nôvi, Bogá bole bojéči i slúžéči stvor, te túdi svēt postáne nôvi okôli nás. Zemla ne bode več mantre plačen dol, nego pod Kristušovim králestvom méрно živóči národov blájžena domovina, živilenje pa nē bremen, nego od Gospodnoga Bogá dáno opravilo, štero z veseljom oprávlamo Bôgi na díko, sebi pa na dúševno zveličanje.

Ali brezi Kristuša nigdár ne príde tó blájženo nôvo leto, štero zopstón čakamo tečas, dokeč lúdi hamišni Kristušje, odkúpitelje zapelávajo, kem je odúrjavanje i prisiljavanje orožje i v groznosti bojne

iščejo díko svojo. Dokeč lúdjé od tákši Kristušov čakajo odkúpljenje i se spozábijo z toga, ka je klíč lepše, blájžněše boddóčnosti v rokaj té tēlovčinjene Bože Lúbězni, v rokaj Jezuš Kristuša, tečas ostáne vse po stárom; svēt i živilenje puno skuz, staranja, nevôle.

Žalosno, ka so lúdjé dúhovno tak glúhi i slēpi, ka se dájo zapelávati i z nôrov silov vózprobajo zblóдне pláne vsakoga zblodjenoga, hamišnoga mešiáša, či príde z komunizmušom, ali z kakšim šté — „izmušom.“

Tisti plám pa, šteroga je nam Oča nebeski poslo potom Kristuša, pa zavržejo. Zopstom glásijo krstjanske cerkvi odkúpljenje svēta potom lúbězni. Tó je ešče eden národ nē vúzprobo. Nega dezele, gde bi lúbězen do Gospodnoga Bogá i do bližnjega bio glávni zákon. Pa se tú, z programom Jezušove lúbězni more začnoti zidanje lepše i blájžněše boddóčnosti. Tó je edino právi fundament.

Dnes, gda je vsaki národ do vŭh naklajeni z orožjem i gázbombami, smo ešče daleč od onoga blájženoga nôvoga leta. Na vráta toga nepoznánoga nôvoga leta je edno svéto Imě zapísano, štero batrúje, tróšta nás — tó imě: Jezuš. Či z tem

B. Mihála erbija.

Čúdna držéla je Lúbězni orság. Krao je v njem srcé, pamet pa samo tákše ministersko pozvánje má v toj drželi. Krao srcé včási poslúša na tanáč svojega ministra, ali nájvečkrát po svojoj vóli i pámeti hodi, kralúje, naj se čemeri gospon Pamet. Ništerni právíjo, ka je tó nē vrédi, ár je módrost itak pri pámeti. Tē túdi májo níkšo pravico, ali Lúběznosti orsági se itak tisto godi nájvečkrát, ka srcé ščé. Pa je tó túdi vrédi tak.

Pörgarje Lúbězni orsága so tákši lúdjé, od šteri bi mrzlo premišlavanje zopstón biló čakati. Té srcé vodi. Vě človóče blájženstvo je tó, či má lēpa želenja i se tá želenja spunijo.

Pa srcé je túdi žmetno zapovedávati. Gde njemi pa zapovedávajo, toga konec je nájvečkrát késno žalúvanje.

Zapovedávati je ščela túdi B. Mikloša vdovica, gda je žvédla, ka se je njéni sín, Mihál v T. Ánico zaglédo.

— Drágo děte, sín moj, ne hodiš po dobroj póti. T. Ánica je že v váraši slúžila, pa tam skoron vsakša deklina zgübi svojo poštenost. Táksi fant, kak si tí, si lahko prebéra med poštenimi i bogátimi kméčkimi čerámi, nē ka bi si tákšega kódiša zeo.

Naš rod je stári, gotovo so B.-i plemenitášje bilí. Ešče bi zdá najšli pésko kóžo*) ž velikov pečátjov, či bi je med stárlimi papéri iskali. No pa je tisti lépi grünt, šteri za menov ostáne, túdi nikaj.

Mihál je brez vôle sedo na šámerlini v kúhinji, na obrázi njemi se je niti edna grba nē spremenila, pa je veliki znotrěšnji boj bojúvo.

*) Plemenitáške diplome so na pésko kóžo bilé písane.

svétin Iménom začnemo i nadaljüjemo i dokončamo tó leto, te bomo i mí prvlesledi z radostjov pravli: „... ta stára so prěšla, ovo vsa so nôva včinjena!“

JUVENTUS.

Nôvoga leta senja.

Pisala: Zmalla Ida. — Posl. Silvánus.

Silvestrov večer je. Kling, kling! — — — Poslühšajte, zvoni! Što more biditi tak kesno? Ovo, zdâ vu krôž ti veséli gôstov eden nôvi gôst stôpi. Nebeški mér se svêti na njegovom obrâzi, poniznost, lûbézen i edna nezrečena visikost i plemenitost se vidi na nlegovoj cêloj postâvi.

Prijaznivo ga pozdrávijo; on je te lûbeznivi prijátel te hiše, na šteroga se je že žmetno čakalo. Lûbeznivo odgovori na vsakšega gôsta pozdrávenjá, vsakšega poglédne z ednim do dūše vidôčim poglédom i si na zâdnje med njé séde na sredino toga krôža. Ta veselnost se zdâ na edno tiho poslühšanje obrné, âr vsakši znâ ka te prijátel nika nájnâčišega ščé.

Ete si zdâ rêsan naprê vzeme dvê knigi. Z kêpami napunjene knige so bilé tó i eden čüdûvajôci „Ah“ se je čüo vu cêlom družtvi.

Vrôke si zeme edno i záča jo obračati: Že je zemázana od dosta nūcanja. Na vnôgi městaj

žé raztrgana, edni listi že spoj falijo. Napisek se že komaj vidi čteti: „*To stâro leto*“.

Te prijátel záča obračati te liste vu njej. Čüdni kêpi so tó, štere on tomi družtvi kâže. Tühlnski i dônok poznâni kêpi. Te knige žítka poti kâžejo od zibebe do groba. Edno dête se narodi, velika je radost roditelov; ali — ovo — že na drûgøj strâni po njega pride te smrtni angel, naj to gingavo rôžico vu eden lepši püngrad odnesé i gda se ta tiha nôč razprestré obri zemlé, odnesé te angel to dête vu náročaj svoji prôti zvêzd krâlestvi. Ti z žalostjôv oklajeni roditelje z boléčim srcem pitajo: „Ah, Gospodne, zakaj?“ Te odgovor se njim nazâj glâsi: (Jánoša ev. 13, 7.): „Ka jas činim tí zdâ neznaš, spoznaš pa potom.“ — — Pá eden list dale. Edna konfirmâcija. Pred oltárom stojijo kak rôže cvetéči mladénci. Edni med njimi májo na glâvi eden križ, drûgi pa zvêzdo: „Tisti, ki obri sébe križ májo, so oni, ki vu svojem bodôčem živlênji svojo lastivno volô prôti postavijo Božoj vóli, prôti stvoritela vóli, od šteroga postâne križ. Tisti pa, ki zvêzdo májo obri sébe, so oni, ki vôrno nasledûjejo svojega Gospodna i Zveličitela, komi zdâ rávno vekivečno vörnost priségajo, ka do se vu svojem bodôčem žítka vu tihoj delavnosti za Njega svétili, kak zvêzde. (Dâniel 12, 3.)

Tak ercé te prijátel na to pitanje, ka kaj znamenûje te križ i ta zvêzda obri te decé.

Pa je materi ešče nê sfalila rêč.

— Ka bi pravo k tomi, či bi zaprosila Č. Ádama čér? Rada bi te zéla, tak mislim. Či se ti pa tá ne vidi, tam je M. Žofa. Lêpa i bogâta je. Naednôk bi prvi človek bûo vu vési. Od tébe visí, pomisli si dobro, moj sin.

Mihál je na tó tûdi nikaj nê odgôvoro.

— Sramota bi bila za našo cêlo familijo, či bi si Ánico zeo. Pa tó sramoto rávno tí ščéš prinesti na nás? Vidiš, brat, siromák ti je betežen. Tû nás povrže nede dugo. Na mojoj glâvi ostánejo sirotičje. V tebi mam vse vûpanje, ka boš mi na pomôč.

Mihál je na tó tûdi nê meo rêči.

— Pa si tó tûdi moreš zamerkatí, ka či si tó deklo zemeš, od méne nikaj ne dobiš. Vô te zaprém z erbije.

— Z očinoga tála me nemrete vôzaprêti, — samo telko je odgôvoro.

Očin tao je máli bûo. Edna kuča na konci vési i pét plûgov zemlé i z toga eden tao je Dâvida, brata. Ali Mihál se nê prestrašo. Gda je mati hênjala, gori je stano, vzeo je klobûk i naravnôč je šô k Ánikovim.

Ánica je sâma bila domâ. Doli ga je posedíla na klôp na trnâci. Mihál jo je brez vsáke ceremonije pitao:

— Ánica, ali bi mēla volô mi žena biditi?

— Mēla — bûo je krátek odgovor.

— Či bi pa mēla, te pa hodi z menov k dūhovniki. Zdâ, počâkam te.

Môž i žena sta postanola. Materin blagoslov i brata lûbézen njidva je nê sprevâjala v ono málo kučo na konci vési, v štero sta se odselila. Tó je tam ostalo v onoj velikoj zidanoj maternoj hiži. Ali záto sta se za srečnoga čütíla.

V málom ogračeki i na pár plûgov zemlé

Ali te knige se dale obrnéjo. Zdá se edna církev vidi, vu šteroj eden mládi záročni pár vu žitka hišni závezek šče stôpiti. Ali čudno, on dühovnik, šteri na kêpi svoje roké blagoslávla-jôč razprestré obri toga mládoga pára, rávno tákši obráz má, kak ete naš prijátel, i med tém njima eden drági zdávanjski šenk dá vu srcé njihovo i té šenk je; Vörnost, lúbézen, stálnost i eden drügoga spoštúvanje.

Ali te prijátel nam na dale dá vu te knige poglédnoti. Eden mládi dečko, od lahkomíšelni prijátelov vodjeni je na skvarjénja pôť prišo i z strašnov náglôščov se pašči vu prepast, vu nevolu. Ali stoj! Od nevidôči rôk de na kráji skvarjénja globočine nazájzadržáni. Trepetajôč pita: „Gospodne, ka mi je činiti, naj se rešim?“ Na tó ete odgovor dobi: „Veri vu Jezuš Kristuš, te boš blájženi i oslobodjeni. Na tó goristáne z kôlin, na šteri je kléčao i ide prôti ednomi brégi, na šterom eden velki križ stoji, na šterom eden vu krvi goriprebíti visi. Tam se na obráz vrže, obiné te križ i skuzéči se moli: „Ah Jezuš, ti sin Boži, smilúj se nad menom,“ dokeč stálnost zadobi vu srcé, ka je goriprijéti. Gda se je okôli zgledno, naj vidi ka je tó za môči bilô, štera ga je od toga strašnoga spadája nazájzadržála, té se je prebúdo i vido, ka so tó njegove materé vórne molitvi i zdřhávánja bilá.

Ešče dosta, dosta kêpov. — Doživlénja ednoga dúgoga žitka, i vnôgi lét, vesélo, žalostno,

so njim kázala vu različni redáj, dokeč so na konci k ednomi nôvomi táli prišli, gde je edna velka sôdba bila videti. Na sredini je eden k človečemi sini prispodoben kralúvao, z očmi, kak ognjeni plamén; té je sôdo. Velika vnožina je bila okôli njega, ki so trepetali i drgetali drúgi pa vu vüpanji se radúvajôči. Na ednôk se samo čúje; „Dáj račun od tvojega šafarstva; od tvojega živlénja; od vsakše nepotrêbne rêči, štero si povedo; od vsakšega talentuma, šteroga je tvoj Gospôd na tébe zavüpo.“

Edna cáglôst je obišla one, ki so kre njegove lêve rôke stáli. Oni so od Gospodna talente, tó je dobrôte zadôbili, z šterimi bi mogli pomagati i nevôle vtišati, gde je na tó potreščina bila; ali oni so nemárni bili, samo so na sêbe, na svojo dobroidénje i zadovolnost mislili i glédali. Ovo zdá pa eti stojijo z práznimi rokâmi. Eden zamanski žitek, edna zgüblena žitka môč, či bár ka so na svêti mogôče kaj napravili, ali ka je to glávno, tó so zamüdili, zâspali. Tak je šlo tó pitanje dale i pri vsakšem na dale je v njihovo düšno vêt vdarilo: „Ti si on človek.“

Na ednôk so samo čüli oni, ki so na desnici toga Sodnika stáli, ki so svoj gvant zéprali vu ágneca krvi: „Hodte k meni, vi blagosloveni Ožé mojega i vzemte králestvo, štero je vam pripravleno!“ Tim drügim se pa glási: „Odidte od méne, vi prekunjeni, vu ogen, šteri

sta jedrno delala. Obá sta skrbniva bilá. Zorja njidva je že, mrak pa ešče vóni najšo.

Hiža i dvorišče, štero se je vedno povekšávalo, se je vse leščilo od čistoče. V ôknaj so se lêpi muškátlinje smeháli. Nišče je nê mogo tak mimo, ka bi je nê občüdivo. Cêla vês je güčala od té mále hižice i od skrbnosti njé stančarov.

Komaj je priteklo leto, že sta štalo dalá cimprati. Dvá máлива konja si je spravo Mihál i po foringi je hodo. Kravo sta túdi kúpila. Dvorišče je pa puno kokôši, piščenec, réc i gôsi bilô. Nji lármanje se je daleč čülo. Samo B. Mikloša vdovica je nê ščela od vse toga nikaj nê znati.

Pa so vesničarje ne samo Mihála, nego zdá že túdi njegovo ženo záčali preštímati. Pomali so pozábili, ka je vu váraši slúžila, za koj

volo so jo prvle dojlédali. Dobre vertinje so v guč stanole ž njôv, v cerkvi so si k njé sele.

Prišo je túdi štrk k Mihálovim i ednoga tak čvrstvoga pojbiča je prineso, ka se njemí je komaj pár najšo vu vési. Za njim je prišlo več, dekllice i pojbič. Vsevküper štirje.

B. Miklošovej so ženske güčale od vsega, ali ona je na tákše gláse niti edno rêč nê odgovorila.

Trde nature ženska je bilá. Či je kaj vö-povídala, tisto je zdržála, či bi se njé vglüh srcé počilo.

Ali hüdi časi so prišli na njéno bogáto hižo. Dávid je vedno vehno. Doktor i poteka sta odnesla slédnjo paro od hiže.

Nê je bilô delavca na precí velkom i zaduženom grüntí. Vse z tühinci dati odpraviti je pa nê hasek gazdi. Gda je pa túdi ona obete-

je šatani i njegovim angelom pripravieni.“ I oni si z ednim dvojéčim i cáglostnim kričom zakrijejo obráz svoj i trôbijo: „vi bregovje, porúšite se na nás i planine pokrite nás!

Z pár listmi na dale je pokázo te prijátel tim čüdúvajóčim góstom njihovo lastivno življenje, kak so oni vu pretekóči létaj vandrali, živeli — i zakrivili. Od dosta nesreče i nevôle jih je te lübeznivi Oča nebeski obvarvao! Keško dobrôte njim je darüvao, ali oni so nezahválni i nevórni bili. Kak hitro so ta vzéta dobra pozábili i na strán potisnoli i kak spoj navádno so vzéli vse blagoslove i darila nebeskoga Stvoritela. Sramúvajóči sebé so glédali eden na drügoga. Ja tó je zaistino tak biló; vu strašnoj resnici je vido zdá vsakši svoje pokvarjeno srcé. Te svetléče, vse skózvidóče oči toga prijátele so se na vsakšega jedínoga zgliednole i pri vsakšoj nelübéznosti i prestoplenjë je biló, da bi li njegove oči pravle: „Činte pokóro i povrnte se!“

Ali na zádnoj stráni té knige je eden drági káp bio videti, pod šterim je napisano biló: „Hodte k meni, ki ste obrüdjeni ino ste oklajeni i jas vam počinek dam!“

Gda je to društvo od vsega toga malo k sebi prišlo, té je te prijátel naprê vzéo to drügo knigo. Tá je ešče spoj nóva bila. Odzgoraj na tábli se je čteti daló: „Nóvo leto.“ I na prvój stráni: „Z Gospodnom začni vse! Moli i delaj!“

Ti drügi listi so ešče čisti bili. Na pitajóče pogléde toga društva erče te prijátel: Vaš žitek je edna ešče nejnapisana kniga, štera se samo po vaši delaj i vandranji napiše. Paščite se, naj ta kniga toga „Nóvoga leta“ z prijétnimi kápni, z vüpanjem vu Bógi i z gorialdúvajóčov lübéznostjov bude napunjena. Ali obervsega pa: verostüjte i molte, ár nevête ni vóre, ni hipa, gda se vašega žitka knige dolizaprêjo!

Vu tühini.

Daleč, daleč vu tühini,
Kakti od moji lübléni,
Sem v daléko odposlana
I na sébe zanihána,
Si dostakrát premišlávam,
Vu glávi tužno zbrodjávam.

Drága moja domovina,
Ti si cil mojga želénja,
Trôšta jedina vretina
I vüpanje sna mojega.
Vüпам se zató gedrno,
Ka bom ednó pá vidla njó.

Kak se lahko veselijo,
Šteri eti nehodijo.
Spévála bi si, kak ftica,
Či bi med mojimi bila.
Ali zdá sem sirótica,
Ki nindri nema nikoga.

zála, věrstvo je začnolo na nikoj idti, vedno i hitro je menše i menše gračüvalo, tak, kak se pa cukér otáple vu vódi.

Skrb i bolečina sta jo tak potrla, ka se je niti Dávidovoga konca né včákala, pred njim se je odselila vu ono vóktivóčno domovino. Na sprévodi je čela vés tam bila, samo je Mihál falio. V tom táli je materin sin búo. On se je domá jóko. Túdi nišče je né pító, gde je. Vsi so znali, ka ga je mati zatajila.

Za njóv je né dúgo odišo túdi Dávid. Ne volno, betežasto dovico je nihao za sebov i štiri sirotiče.

Komaj so ga pokopali, že se je ogláso boben na B. Miklošove nigda gízdávom dvorišči. Na té glás so se srca tam v onoj máloj kuči genole. Eden je né pravo nikaj, samo sta eden drügoga v oči poglednola i že sta znala, ka si

eden i ov misli. Mihál si je globoko zdehno i šó je túdi on na licitácijo. Že so vse raznesli, gda je tá prišo. Vdovici i sirotičom je né ostalo drügo, kak gvant, šteroga so na sebi meli.

Zdá so vsi začüdeno glédali Mihála:

— Ka pa té išče tú?

Mihál je prerazmo ž njigovga pogléda pitanje i je samo telko odgóvoro: — Mojo erbijo iščem. Z tem je prijo za roké vse štiri sirotiče. Tího je grátalo, samo se je vdovica jókala. Küšnola je deco i püstila jo je, ár bi niti ednoga né mogla hrániti. Slüžit je odišla, siróta i tam je mrla.

Mihál i žena sta pa gori zhránila deco i té osméro decé je nigdár né čütilo, ka so si né právi bratje i sestrel

Poslov.: *Juventus.*

Kelkokrát se mi senjalo,
Ka sem vidla mamó svojo,
Ah, gda sem se prebúdila
I okôli se zglédnola,
Teda sem na pamet vzéla,
Kaj je samo senja bila.

Lépa moja domovina,
Prékurske zemlé krajina,
Jáko daleč od tébe vkraj
Sem lüčena v túhínski kraj,
Ali oča vsamogóči
Me pá zná nazáj pomočiti!

On na méne túdi skrb má,
Ka mi trbê, vse mi podá,
Kak mati svojimi deteti,
Tak On z menov túdi čini.
Zdá pa z Bôgom vsi ostante
Na prišestno pávidénje!

Z Francoskega poslála:
Temlin Maria z Vaneča.

Cérkvi poroblenje v- vezdášnjem vrêmeni.

Naše evangeličanske sv. materé církví hiš-tôrija, vu vrêmeni pregánjanja vere od nestanni poroblenj církevo guči. Vu Prékurji bodóči z-deseti církevo je nájdúže ostála bedenička ev. církev, štero sz z meklámi i omelomi oborožene ženske strážile i bránile. Prôti slabim ženskam posláne vojáke je sram bilô, i dugo so se nê šteli žnjimi bojüvati. V-1732-tom leti je i tá vkraj vzéta. Hvála Bôgi, ka je tó dobro dávno bilô!

I oh velka čüda, vu vezdášnjem vrêmeni se je túdi zgódiło, ka je evang. církev z-silov poroblena. Vu Polskom orsági, Chorošci zvanom váraši se je láni oktobra 15 ga zgodilo. Chorošcka evang gmajna si je v 1910-tom leti edno lépo církev dála zozidati, velika radost je bila med gmajnarmi. Mála gmajna je z-jezero dúš stála i tê so navékše siromaški derárje bili. Lehko si premislímo z kak velkov težkóčov so bili spodobni one stroške vöpláčati. Ali verevréle dúše so vöpláčale. Nezgovorna radost je obséla tê vbôgi vernikov srdcá. Meli so lépo církev, meli dúhovnoga pastéra, kántorvučítela, Zaistino, kako jelen k-hladnoj vodi hiti, tak so hitili Chorošča evang. verniki vu Božo hižo k-dúševnomi potrdjávani.

Ali teški hipi so se približali na evang. vernike. Prišla je opúščávajóča svetovna bojna. Vnogo ev. vernikov je bojni na porob spadnolo. Dosta so ji pa, da so navékše delavci bili v-Sibérijo odegnali. Dúhovnik, kántorvučítel sta túdi tá mogla idti. Domá ji je jáko premalo ostalo. Komaj z-pédesét kotrig stojéča gmajna je nê mogla dúhovnika prizvati. Tak so sami držali v-lépoj církví Božo slúžbo. Popéváli so i Bogá molíli.

1933. oktobra 15-ga so túdi ponizno popéváli vu církví, gda ji je blüzi samo 35 bilô navzóči. Ednók se samo odzvóna popévávanje čüje, vsigdar bliže i bliže. Katholičanski plébánuš je pelao veliko vnožino lüdi, goréče svéče držéči vu rokáj, ki so v ev. církev prišli, plébánuš je církev žegnáo i vónaznáo, ka de poetom tá církev njihova.

Evangeličanski verniki so skuzéč, med velikov srdcá boleznostjöv niháli tá svojo drágo svéto Božo hižo.

Tožbo so zdignoli pri oblásti, štera je nazájdati zavnala porobleno církev. — I nazáj so jo túdi dôbili!

Pozvánje i dùžnosti presbiterov.

Cérkevna disciplina — sv. m. církví obramba.

Za naše sv. materé cerkvi znotrêšnje bivosti i verskoga 'zitka obrambe i ogvüšanja zroka volo, se v nájanovéši hipaj edno tákše namenjavávanje káže vözobráziti, šteroga prôsto imenüvanje nam svedóči, ka je ono že vu pri začétki živóči krstšánov i vu reformácie vrêmeni blagoslovno ládalo, ali sledi je zapüštšeno i tápozábleno. I rávno záto nás na njega z-nóva v-žitek postávlanje pozáva gori ino opomina. Tó je tak zvana církevna disciplina! Tó edno je gvüšno, ka je církevna disciplina, či se bár v drúge forme oblíki káže vu praksi, vu krstšanski gmajnáj vsigdar bila i more túdi bidti. Cérkevne discipline potrebčine trdjenje zvön biblinski i církevni hištoríčni péld i svedóstv, gori náidemo zamerkanó vu našoj církevnoj ustavi, gda od vernikov dùžnost guči. — *Ka je tak církevna disciplina?* — „Cérkevna disciplina je sv. materé cerkvi ono činénje, pôleg štere svoje vernike k-evang. krstšanskomi pozvánj prístojno občütност i znášanje gájil, osnávla i prívčl.“ Naša autonomija svojim vernikom lépe juše ogvüša,

štere nê za mladolêtne, nego za pristarne drži. — I csi že pred nami stojí više naprêprinešena žalostna zámüdnost i ka so zámüdnosti večkrát velike düžnosti zastávlale: tak je nevtajeno za volo obarvanja i bránenja materê církví dnes bole potrebna pravična církevna disciplína, kak bár gdakoli? Vu církevnom žitki je tüdi vu vküpdržánji, v-ednorazmênji ta práva môč; brezi té se raztorimo, kak razvêzano snopje. Rávno záto G. Kristuš vu višjoj popôvskoj molitvi moli, naj ti njegoví ední bodejo. Znotrêšnji nepriátelov môč dnesdén vékšo pogübel stiskáva vu sebi, kak zvônêšnji protivnikov znôva i znôva ponávlano napádanje. Nelübimo sami sebê, nelübimo evang. sv. m. církví, či z vküp djánimi rokami glédamo znotrêšnji nepriátelov podkápanja: nedelni, svêtešni dnévov neposvetsenje, Bogá kunéči zvišenost, mladéžni razvüždanost, pré-cimbe nesrámmo divjánje, reverzálišov nevarnost, sekt (baptištov, adventistov, nazarênušov i t. v.) düš ribičivanje i sv. m. církví nê poštüvanje. Či G. Kristuš, te lübéžni poglavár z-korbáčom ide nad Bože hiže svétost vtepažôče oskrumnike; či razmetí, spameten stariš za svojega otroka dobrôto gdate šibo vzeme naprê: tak sv. m. církev, tá dühovna mila mati, gda disciplino želê, tô vsigdár z-one lübéžni jušom i z-obláštjov čini, štera „nečini nepristojno,“ — z šterov Jezuš tüdi právi v-Oznanosti knjigaj: „Povrni se, — ár či nê, naskori po tébe pridem“ . . . Potrebna je disciplína vu sv. m. církví i za toga volo, ár vernikov kotrige osnávla, njê varje, zбогšáva, ednoga proti ovomi na podgovornost zbüdjáva, vernike k-materi církví prikapči, vu medsebnosti je obdrži, z-rečjöv svête materê církví preštimanja občütnost nêti, gáji i ogvüša.

Vu našoj sv. materi církví valáni církevni disciplinárski, ali církví obramb zákon v-etom vrêmeni vu žitek postávanje poprêšnji církevni interesi nemüžno silijo. — Ali tečas, dokeč se církevna disciplína uprav v-žitek postávi, je pôleg ti povêdani potrebno, da se církevno občinstvo na tô k-coj pripraví i ono, štero je nájfontošnéše goridánje, dobro presámnamo i pôleg njega činimo. I rávno za toga volo želêmo tô delo našim presbíterom na srdcé zvézati.

Štero je církevne discipline nájvažnéše goridánje? Ob prvím: Zdravoga církevna dühá ládanje i vtrdjenje. Ob drügim: Církevni naprêhodéči vu prvovrstí sami sebê májo vu disciplíni vözobrážiti.

Či se náide gmajna, gde se i prešbíterje med církev ogibajôči, z Kristušovov večérjov neživôči, ali pa na gmajne škodo reverzálišê dávajôči šereg računajo i na nji žitka példo bi se nebi bilô tanáčno pred gmajnov zezávati, tam se hiba, baje zrok v-prvoj vrstí vu gmajni má iskati, štera je te nevrêdne postáвила na šafarstva mesto. Gde pri naprêhodéči odebéranji na vrêdnost, na vékše církevne dáče plačilnike glédajo kak pa na verevrêlost i na dühovne višosti, na „njê“ valón môže. Církevna dühá v-tô dôb omláčenje, ali pa zablodjenje se sledi nevtajeno v-tüžnom nástaji skažüje i zbožen sád prináša. Prvo delo gmajne je tak samoga sebê disciplinêranje. Ali z-tém záto neščemo tô praviti, ka bi disciplinárski zákonov trdost znábídti na tálnike glêdôč zobstojnska bila. I té bodo meli svojo nazájdžéčo môč: gmajnarje bole pôleg düšnevêsti ômurno v račun vzemejo svoje k-církví bodôče düžnosti; či vidili bodo, ka i sv. m. církev tüdi ômurno, više vsega drži svojega interesa düžnost i nedá se naprê tákše delo, ka bi gmajnarje példo denem na čelo gmajne tákšega naprêhodéčega zêbrali, šteri je toga pôleg svojega nekrstšanskoga žitka volo nê vrêden. To nájfontošnéše nepozábimo: tô je tô vu gmajni discipline odprávanje se vsigdár pôleg vu gmajni ládajôčega dobrega dühá pred očmi držánjem má činiti.

Vse na tô cilajôče dobro namenjavanje je zaman, či vu prvovrstí pri církevni naši naprêhodécsi nenájdemo onoga dühá, na šteroga náidenja smo je pripozávanji, pri veredjánji, na verostüvanje, na církví bránenje pözvali i šteroga potrebčina vere pred njê postávi. Nesmimo pozábiti, ka, ki je nê dober vernik, on nemre dober presbíter bídti. Vsáke nástave morálna višost od toga visi, nakeliko so njê kotrige tak posebno, kak navküpno morálnoga znášanja. Tô je ogvüšalo vu preminôčem vrêmeni i ogvüša vu prišestnosti presbíterov rešpekt pred vernikmi; tô ogvüša njihovoga dela veliko vrêdnost i prinesê sádarodnoga njihov trüf. Pôleg samogasebê disciplinêranja, ober lasne korporácie, pôleg düšnevêsti verostüvajôčega presbíteriuma dobi dühovnik vrêle delatüváriše.

„Verostüjte na ovcé!“ Apoštola eto opominanje se gmajn svetski naprêhodéči tüdi dostája. Gmajne obramba, čüvanje je nê samo düševnoga pastéra odložna skrb. Zato je v-žitek postávljena vu veliki zvônêšnji varašáj tak ime-

nůvana : „vilice skrbnost.“ Vsáki prešbiter, pod šteroga skrbnost je edna, ali več vilic vtálana, prigledáva, obišče vernike. Tò je jáko velike znamenitosti. Nè samo poprèk záto, ár vernike v-račúni drži, priseljene i odseljene v-evidenciji má, nego tak náležè na znánje vzeme ženitv; pripravlanje, od reverzálišov dávanja nevarnost; vu ti vere slabi nestálnosti, od vernikov skúšávanja, decé vu veri gori hránenja i dostakrát tũdi od toga, da nájevèkrát vernikov te nájevèkši tál niti nevè, ka je njegova dũžnost k-materi cèrkvi.

Naša sv. m. cèrkev vu probanja, vardévánja vrèmeni živé. Vrèmena so zbožna. Nemogò-če nam je nè previditi i prerazmíti nasprotnoga tábora pripravlenost. Tak znotrèšnji kak zvò-nèšnji protivnici nás zbũditi morejo. Vidòči vrèmenov znaménja, bi pròti sami sebi vgrèhšili, či nebi zbũdjavali evang. zavèdnosti, onoga dũhá Lutherovoga i lehko pridenemo, onoga presbiterškoga pozvánja vrèlosti, šteroga sve-dòstvadjánje je bõgše prišestnosti eden zálog. Čuvajmo, varmo mir zevsemí — ali med vsèm bojdimo negenjeni od pravice, pòleg štere se z-cèle mòči držmo sv. m. cèrkvi pravdeni jušov, pòleg právde ednákosti i toga svojega želénja. Med rázločne vere vadlũvánj prestori hitmo svo-jemi vadlũvánji poštenjè spraviti i obdržati. Z-odprètimi očmi vidmo k-nam nepravice i pòleg zákona na pravice fundamenti stojèči, svoja včinmo, dokeč se nepravice nezvráçijo. Vu vere-bránenja interesi vsegaveč ceniti mámo ono mòč, štero svetcki naprèhodèči poselstvo zastòpa. Tak z-prešbiterov kotrig nastàne on batriven šer-reg, šteri vu bránenji našega Siona pozvánja ob-čũtnosti gori dánje i právo díko vidi i pod edno-istoga dũhá vodjenjem na obládnost pozdigne našo pravico.

Vezdàšnji Bàbel.

Kak z Bible známo, vu indašnjem stárom vrèmeni je zemlé te nájevèkši váraš Bàbel bio. Tam so začnoli zidati vu svojoj nadũhtoj zviš-nosti i mòči više mere se vřpajòči gizdávì stançarje eden tak visiki tòrem, šteri bi do nébe ségno. Kak známo njihovo nakanénje se je nè posreçilo.

Vezdàšnjega vrèmena Bàbel je New York, Amerike te nájevèkši váraš. Víše šest millionov lidí živé v-njem, z-cèle zemlé tá spriseljeni. Cèloga svèta židovov $\frac{1}{10}$ tál tam prebiva. Tali-

ánov več jeste v-njem kak v-Rími, írov več, kak v-Dublíni. Zvòn tè ešče dosta nemcov, jugoslávov, vògrov, francúzov itv.

Vu tom grozno velíkom várašì víše 1500 rázločni vadlũvánj cèrkveo jeste. Vu hiži tòrmov visikosti zidánji tũdi Babilítancov pèldo nasle-sledũjejo. — Do etiga mao je ta najvišìša zidí-na, ali kak tam imeeũjejo Nébotičnik bila 51 kondignácijo (nastropje) 240 metrov visika Woolvorth zidína. Sobotške evang. cèrkvi tòrem je samo 65 metrov visiki. Tá zidína je tak skor-on štiríkrát tak visika. Ali nè je dúgo bila tá zidína New Yorka ta najvišìša hiža. Pred ništer-nimi mèsenci je dosta višìša pozdignjena, 284 metrov visika Chrysler imenũvana zidína, štera 75 kondignácij má. Ali i té díka nede dúgo trpèla, ár zdaj zidajo tròje hrame, šteri, či se zgotovijo, do ešče višìši. Te eden 310 metrov, te drũgi 324, te trètji pa 350 metrov i na 100 kondignácij visiki bude. Tak se vgánjajo zidíne edna z tov drũgov v-New Yorki. I nè je čũda, vèm pòleg statistike vu tom várašì se teliko zi-din rédi, da se vu vsáki 51 minutaj edna-edna nòva hiža zozida i vu vsáki 10 minutaj edna nòva trgovina odpré. — New-York je te nòvi Bàbel.

Življenje za večnost.

Bilo je leta 626. Angleški kral Edvin se je tanačũvao s svojimi dvorniki, ali naj dovolí kršçanskim misijonarom, ka pridejo v njegovo držélo i oznanjajo evangeliom. Eden vitéz je erkao : „Spominam se málov, štere si meo vu zimskom časi s svojimi vitèzi. Vònè je snežilo, tũ notri okoli ognjišça se je širila prijetna top-lota. Med tem prileti skoz odprète dveri ftičica, vesélo leče nekolíko časa po dvorani, i da se slučajno odpréjo na drũgoj srtáni vrata odleti vò. Takše je človeško žvřlènje. Nekolíko krátkoga časa. Temno je pred nami, temno je za nami. Nič gotovoga ne vemo od brezkončnosti, ki nas kròži. Či prinesé tisti noví navuk kaj svetlobe v to temnost, mislim, da je vreden, da ga sprej-memo!“

Té poganski vitéz je povedao pametno mi-sel od življenja. Ftica, kí leče nekolíko časa v svetlosti, smo mi. Tisti nekolíko časa pa more ftica preživeti na različno formo. Vesela, ka smè vřivati svetlobo, se lejko zaleti v lampáš i si ožgé peròti kak ljudjè, kí šçèjo samo vřivati ve-

selje toga sveta. Ali de pa probala vloviti múho, s šterov se gvúšno ne nasiti, ránč kak ľudjé, ki nemajo drúge žele, nego samo nabrati dosta pénez i herbije. Ftica pa lahko ponúca túdi tiste krátke minute, da spopéva lépo pesem, štere ne pozábi nišče, što jo je čúo. Tò je živlénje krščanov, *právi vernikov*, Kristušovi vučeníkov. Njuva pesem se glási: „*Velika i čúdna so dela tvoja, o Gospod Bog, Vsegamogoči, pravilne i istinske so poti tvoje, o Král národov.*“ (Oznanosti 15, 3.) Právi krščani živéjo v posvěti večnosti i za večnost, i njuva pesem je začétek nové pèsmi, ki do jo popévali vso večnost.

Bog nam daj, ka bi živeli vu svetlosti večnosti i za večnost!

„*Ne lúbte svét, ni ona, štera so na svétli. Čl što lúbi ete svét, nega v njem lúbèznosti Očè. Ár vse ono, štero je na svétli, to je tēla poželénje i óčl poželénje ino žitka gizdost, nē je z Očè, nego je z svéta. Ete svét pa prēde i poželénje njegovo, ki pa Božo volò člni ostáne na veke.*“ (I. Jan 2, 15–17.)

„*Ne správlajte si klnče na zeml, gde je mol i erja skvarl i gde je tatjé podkopajo i vkrádnejo. Správlajte si pa klnče vu nébl, gde je ni mol, ni erja ne skvarl, i gde je tatjé ne podkopajo, ntlí je ne vkrádnejo. Ár gde je klnč vaš, tam je i srce vaše.*“ (Mát. 6, 19–21.)

K Tebi, Jezuš.

K Tebi, Jezuš, hočem príditi,
Ti nás grēšne lúbíš vse;
Tebé se ščem oprijéti,
Kako otrok matere.

Ti si dal živlénje svoje,
Rěšo s svojo me krvjo.
„Sin, li daj mi srdce svoje!“
Milo práviš mi v vúho.

Ja, srdce Ti hočem dati,
Vzemi, Tvoje bode naj!
Tvoj ščem býti, Tvoj ostati,
Jezuš drági, vekomaj.

V. J. Korošec
misijonar.

Ponizno pokóročinénje tvojega samoga sebé je kračiša i stálněša pòt k Bógi kak kakšté globoko zbrodjávanje módrosti.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Gospòd je z menom, záto se nebojim; ka mi more človek“? (118. Žolt. 6)

D. Lendava. *Statistika:* Preminòče leto se je naròdilo 3 mužkoga i 5 ženskoga spola decé, vsvéküper 8. Mrlò je 3 mužkov i 4 žensk, vsvéküper 7. Zdao se je 1 mešani par. Pri konfirmaciji je bilò 14 decé. Vò z naše cerkvi je nē stòpo nišče, v njò túdi nē.

Pri zidanji naše mále, ešče itak samo pod strehov stojéče cerkvi smo z ednim málim stopájom dale prišli, ár je naprávleni betonski okòriž za 12,305 Din, znotréšnje tesarsko delo zgotovleno za 3,419 Din.

Na cerkev so darúvali po zlatoj knigi — tò 50 i od 50 Din. več — G. Adolf društvo v Leip-cigi 7,676 Din, Dravska banovina 5,000 Din, D. Lendavska občina 2,500 Din, Šávelj Károl i žena Dolgavas 400 Din i po lastivnoj cēni 960 kg železa k okòriši; Eden neimenovani 500 Din, Rituper Jožef i žena Tešanovci 100 Din; z D. Lendave: Vukan Lajoš inšp. in žena 100 Din, Štikel Eva 60 Din, Medin Gabriela 50, vd. Dohr Jakaba 50, Gaal Šándor 50, Hári Irena 50 Grá-bar Mancí z Čakovca 50, Že pokojna, Dr. Petrik Gyule, prvoga inšp. vdovica je v Bpešti nábrala 54 Pengòjov, okòli 650 Din. Menši dári: Bencik Jánoš i žena Beltinci 30, Bencik Iréna 30, Vu-čák Matjaš 10, ml. Vučkíč Štefanova Peteš. 10 Din, vsvéküper 11,316 Din i že l. 1931 obečano i zdaj pláčanoga dára 2,272 Din. Gmajna za poravnanje svojega dugá je dobila od G. Adolf Društva v Zagrebi 2,000 Din, na znotrájno missió 1,000 Din. Za poravnanje dugá po vrédnosti visiko poštvánoga g. Púšpeka má obečano od nemški verebratov v Berlín 4,375 Din. Z offertoriuma pri Boži slúžbaj je 344 Din. prišlo vküper. Na G. Adolf Društvo je gmajna 500 Din. nabrála vküper, na 150 l. jubil. steber v Püconci je darúvala 100 Din. Gospodni Bòg naj oblona vse dobročinitele naše!

V adventi so bili 3 verski zvečerki, na šteri je dühovnik zavolo 150 létnice Lutherovoga rojstva naprédávanje móo od ete téme: „Luther Martona karakter“. Goričtenjè od Lutherovoga živlénja so mele fararca, Gallíts Ilonka i Bohár Ilonka, deklamácije Róžai Režò, Mentš Jánoš, Vukan Inke, Ments Piri, i Hári Mariška.

Žalostni vdárec je doségno gmajno z náglov smrtjòv Varga Matjaš kurátora i smrtjòv

vdovice prvoga gmajn. inšpektora, Dr. Petrik Gyule. Obá sta vörnivi, delajóčivi kotrigi bilá naše mále gmajne, záto blagoslovení ostáne njidva spómenek naveke med nami.

Z toga edno létoga šafarstva vidimo, ka pôleg vse slabosti i žalosti, štera nás je mantrála, je z nami bila milošča Boža i nê so nás ostavili i v tê težki časaj naši verebratje i bližnji naši. Posebno zahválnost čútimo prôti g. Bani Dravske banovine, Dr. Marušiči, ki som nam že ob drúgim odobrili lépo podporo i prôti našemi višišemi dúš. pastéri, g. Püšpeki, ki so nam od G. A. Drúštva že večkrát lépo pomôč spravili i z tem vóskázali, ka na srcê nosijo usodo naše mále gmajne. Vúpamo se, ka Boža milošča, lúbézen verebratov i bližnji naši túdi nadale nás neostávi, tak da tó nôvo leto doživémo vsi Prekmurski evangeličani ono velko radost, ka bude naša mála cerkev prêkdána svojemi odičonomi cili. Dáj Bôg tó! — *SK. dúh.*

Moravska evang. gmajna po svojoj návadi dne 24. dec. 1933 je měla tak zváno božičnico v cêrkvi. Šolska deca je edno, na tó priliko poplísano igro dála naprê. Zvün igre so deklamálivale: Papič Irenka, Žganjar Emilija, Temlin Gizika, Bencik Ilonka, Lainšček Irma, Bencik Irenka, Cmor Irenka, Čarní Ana i Vitéz Vilma. Vsi gmajnarje so z velkov radostjov poslúšali ete lépe deklamacije, na štere so deco návčili z velkov navdúševnostjov Škalič Dežô šol. ravnátel.

Gornja Slaveča. 24-ga decembra, na svéti post, zadvečara ob 4. vóri smo vu našoj cêrkvi lépi božični zadvečarek držali z sledéčim ôsvetnim programom: 1. Začétna občna pesem. 2. Dománji dúhovnik so predgali pôleg Apošt Dj. 20., 35. 3. „Hválen bojdi Bôg večni“ popêvao naš cêrk. choruš na 4 gláse. 4. „Lúbézen“ deklamálivao Wagner Karol. 5. „Tiha nôč, svéta nôč“ pesem popejvao na 4 gláse zmeš. choruš. 6. „Božično drêvo“ deklamálivala Frumen Marija. 7. „Die Ehre Gottes“ od Beethovena, popêvala gospá Kovátšova, na harmoniumi jo je sprevájao g. Pojbíč, na goslaj pa g. Obál Joška. 8. Deca pastérje i angelje (4 deklin i 3 pojbičov páрно zgovárjanje). Naprejdáli šolárje. 9. Angelje z-orgol sprevájanjem so spéváli: „Znebés rêč večna prihája“ pšsem. 10. Zaprtna občna pesem. — Vučenci so trnok lepo znali svoje gordánje i nê je bilô vu našoj cêrkvi ni edne dúše, šteroj bi naša lépa ôsvetnost nê genola srcê. Dosta poslúšálcov je prišlo od sôsedni kath. far. Vsi,

ki so nazôči bili, so se z-kuznátnimi očámi vrnoli k-svojemi dômi. Božično drêvo, kak vsáko leto, smo túdi zdá meli vu cêrkvi lépo okinčano. — Po ôsvetnosti smo offert. držali na Novo Vrbásko diakoničko drúštvo, nabráno je 67 Din.

Hymen. 1933. nov. 26 ga je vu Gor. Slavečkoj evang. cêrkvi do groba obstojéčo večno lúbézen oblúbo Bernják Jôžef, stolar, rkt. vere, z Radovec, Ropoša Mariji, Ropoša Franc gor. slavečke fare bivš. skrbnika prelúblénoj hčéri. Etomi nôvomi pári z srdcá želejmo vse nájbôgše!

Koledni krôž v Puconci. V Adventi smo meli zvün pondelka vsáki dén zorjanske pobožnosti z razkládanjem Bože rêči. — Té hip smo vidili profile i karaktere z hístorije te starinske krstšanske cêrkvi. — Vu šôli so se deca vesélo včili božične pesmi, edno igro i dosta deklamacij. Komaj so čakali te svéti zvečarek božični, gda vse tá notripokážejo vu cêrkvi Bôgi na díko, reditelom svojim i vsém poslúhšávcem pa na dúhovno radost. Dec. 24-ga popoldnévi ob 2-ma vóroma se je puconska prestrana cêrkev napunila z velikimi i málimi. Boža slúžba se je začnola z občnov pesmov. Za tov je pred oltarom liturgiska slúžba držána, po šteroj so dúhovnik meli govor na podlagi Mat. 2, 6. Deca so svoje goridánje pravdobro zvršili. Na vse popêvanje, igro i deklamacije so je dúhovnik sami návčili. Ousvetnost vu cêrkvi je nasledúvalo obdarúvanje decé vu šôli. Za té cil je poslála banska uprava 300 din, kraj. šolski odbor je dao 653 din, Weren Još. veletrg. Celje 17 oblečni falátov, Štern A. trg. Puconci 1 falat obleke, Škraban J. trg. Puconci 2 fórtaja, „Drúštvo prijátelov zdrávja“ Puconci edno desét dárov i Mladinsko drúštvo rázločne dáre. Skúпно 234 decé je dobilo ménše-vêkše dáre, obleko pa približno 50 decé. — Kak dobro je, ka je Boža milošča Koleda dála svéti, gda je vu srdci lúdi več lúbéznosti i smilenosti proti strádajóčim bližnjim njihovim. Na svétek lúbézní so se ešče vu etom težkom hipi genola človeča srdcá i tim nájsrmaškêšim málim šolárom je darúvani 1—1 falat tople obleke. Kí so drúgim túdi dáli z onoga, ka njim je Boža dobrotivnost i milošča dála, tisti so z bláženov zadovolnostjov leho svetili. Hvála túdi z etoga mesta onim, kí so z svojimi lúbeznivimi dárimi ino trúdmí pripomogli ka smo naše srmaške male leho obdarili.

Srinitele Evangeličanskoga kalendarija prosimo i opominamo, da neodane eksemplare, do 1-ga februára nazájsprávijo v Tiskárno, ár nači morebitno škodo sami bodo nosili.

Szinicz Lajoš

Ah! — kak hitro se zna kaj spremeniti. Vu

prvéšoj numeri smo prinesli veséli glás od Szinicz Lajoša, veletrgovca v Osijeku i vu etoj numeri té britek glás moremo naznaniti, ka njega nega več med živimi na zemli. Preteč. 1. dec. 29-ga je Gospod dolizápro knigo njegovoga žitka. Tá žitka kniga se je pred 68 létmi v Bodonskom ev. farofi začnola pisati i je dopunjena z čüdno bogatim ino delavnim žitkom. Szinicz Lajoš, liki ev. dühovnika sin, je svojo církev túdi goréč lúbo i verno slúžo, nê li z rečjov, nego z djánjem i istinov. Osiječkoj fari nê samo inšpektor, nego eden nájkrepkéši gordržéči steber njéni bio. Svojoj rojstnoj bodonskoj fari je ponovno plemenite fundácije podelo. Naš List je od začétká mao rad čteo i vsáko leto z lépim preplačilom podpérao. Mi zahválno právimo: dobro je, sluga dober i veren ino se vúpamo, ká je tó potrdo Gospôd s svojim Amenom!

Nemška vláda je odločila kovati nôvi penez od 5 i 2 marke z kèpom Luthera i leta 1483—1933.

V Zagrebskoj našoj fari se je preminôče leto rodilo 53, zdalo 34 i mrló 48. Prestopa na evangeličansko vero bilo je 25.

Turobni glási. Odselili so se zádnji mèséc z Puconske fare vu večnost: Franko Judit v Polani, st. 80 l., vd. Cipott Kata v Sebeborci stara 88 let, Luthár Kolman vórar v Sebeborci, star 36 let, vd. Žibrik Ilona, roj. Jonaš v Predanovci, stara 78 let, Brgles Jenô na Vaneči st. 8 let, Žibrik Kata, roj. Cipott v Predanovci, stara 55 l., Barbarič Ivan v Brezovci, star 74 leta, zvôn té v sobočkom špitáli Kodila Vilma z Brezovec 7 let i Sever Jožef z Pečarovec, star 32 let. — Naj májo sladtek grobski sèn i blážno gorstanènje!

Prošnja. Prosimo naprèplačila i zaostánjena kém prvle notriposlati. Naš list se jedino na naprèplačila má naslánjati. Či tá netečejo točno notri, nemogoče je nam našim dužnostam zadosta včiniti prôti tiskárni. Zezávamo se na církvu lúbèzen, dūšnovèst i dotešnje podpèranje naši naprèplačnikov. Z tém trôštom prosimo zaostánjena i naprèplačila hitro notriposlati!

Božičnica v Andrèskoj šôli. Naš vréli i neobtrúdni šolski ravnátel Rátkai Ödön i njihova

lúbléna gospá, puconskoga fárnoga ženskoga društva predsednica, so páli hitili Božični svètek za radosti svètek včiniti. Trúde nemilúvajoč so návčili naše mlájše na dvé igri: „Svéta nôč“ i „Pod bož. drevescem“, na dosta pèsem i deklamácij. Céli ôsvetni redovék je z 28 punktumov stao, i smo ga dvakrát naprédáli, predpoldnévom ob 10 vóri deci i popoldnévi ob 2 pa staréšim. Pri obôma dvôma hipoma se je šolska dvorána nabitó napunila z poslúhšávcami, kí so z dūševnov radostjov vživali vsa naprédávanja i lépi govor, vu šterom so g. ravnátel spoznávali cil svetúvanja. Zvôn vnôgi trúdov je té dober hižni pár ešče eden áldov prineso: vse mlájše so obdarúvali z pecivom ino cukrom. — Etakša delavnost i dobročinenje naše nájkéše pripoznanje zaslúži.

Pôšta. *Kalmár Terezija* Los Angelos. Zahválno prijeli Vaše lépo napreplačilo i nas veseli, ka z radostjov čtíte naš List. — *Flisar Vilma* Francuško. 48.5 Din. prijali, níkšega obvestila pa nê, ka na koj naj obrnémo té penez. Prosimo odgovor, — *Perša Rózi* New York. Pèneze na naše časopise po Cigúth Števani z Vučegomile prijali. Zelo bi mi dobro spadnólo, či bi me z svojim pismom goripóskala! Topeo pozdráv vsém!

Dári k nesprehlívomi venci v spomin na Luthárovo Fliszár Šarolto za Dijaškoga Dóma štípendij: Sever Ana Šalamenci (Francija) 5 frk, Flisar Irena Vaneča (Francija) 10 frk, Ficko Ana Šalamenci (J. Amerika) 10 D, Luthar Gustav Adolf Puconci 12 D, Podlesek Liza i Maria Šalamenci (J. Amerika) 10, Šiftar Emilia Polana 20 D, Kološa Kolman Ivanovci 5 D, Škrilec Kolman Ivanovci 10 D, Sečko Geza Predanovci 10 D, Kuzma Jolan Sebeborci 10 Din. — Najsrčnèša hvála za té korine poštvánja.

Dári na Diaški Dom: *Z-Sobote* Flisar Jožef sabo 50 din., Benko Jožef drž. posl. 20 kgr. sala, Prettner Franz žel. uradnik 25 din. *Z-Tišine* Rehn Jánoš trgovec 20 din., Žókš Sándorova gost. 20 din. *Z-Skakovec* 25 litrov pènice. *Z-Poznanovec* 15 litr. žita. Bôg pláti!

Samovolní dári na goridržanje Dūševnoga Lista. *Z Murske Sobote:* Heklič Števan veletrgovec 100 D, Krančič Janoš 10. D, Kováts Štefan 50 D, Jarnevič Peter 10 Din. *Zelko* Mikloš Nemšavci 2 D, Bencik Jánoš Beltinci 10 D. *Szinicz J.* veletrgovec Maribor 70 D, *Mr. Ida* Šiftar Maribor 10 D, *Zrinski Sándor* francuzko 10 D, *Boldizár Janoš Šalamenci* 2 D, *Sever Sándor* kur. Pečarovci 5 D, *Zorko Štefan* Lemerje

2 D, Krančič Janoš Puconci 2 D, Lukač Jožef Puconci 5 D, Flisar Irena Vaneča (Francuzka) 10 Frk, Boldižar Štefan Šalamenci (Francuzka) 10 D, Škrilec Jánoš Polana, Grof Šandor i Kūhar Štefan (brežni) Puconci 2—2 D, Šoštaréc Matjaš Puconci 5 D, Podlesek Franc Predanovci 12 D, Šiplič Franc Pužavci 10 D, Benko Maria učiteljica Cankova 10 D, Domján Štefan Brezovci 5 D, Čelák Štefan kur. Lemerje 5 D, Zrinski Štefan Moščanci 2 D, Kováts Károl düh. Gor. Slaveča 10 D, Štern Arnold Puconci 5 D, Kūhar Štefan (zvonar) Puconci 1 Din. Radi bi nadaljávali! Srdčna hvála!

Na 150 létni spómenek v Puconci so darúvali: Vezér Géza fárni inšpektor Martjanci 50 Din, Rátkai Ödön i tívárišica Andreci 30 D, Luthár Lajoš Puconci 20 D, Andreč Terezia Pečarovci (Kanada) 1 dolár. Vsem nájtopleša hvála!

Puconci. Preminóče leto je bilo v našoj fari rojeni 40 dečkov i 36 deklic, vsvkúp samo 76 decé. Z ete 2 dečka i 2 deklici, vsvkúp 4 nezákonske decé. — Mrló je 93 oséb, med témi 49 moškoga spóla i 44 ženskoga spóla. (Zvön té so ozdaleč mrle 4 fárne kotrige i 6 mrtvorojeni je bilo, tak pravzaprav vsvkúp 103 mrtvece je méla fara.) Rojencov, dotično vópreminóči je spadnólo na posebne fárne občine: Puconci 5:8, Andreci 2:5, Bokračí 3:2, Brezovci 2:5 Dolina 3:5, Gorica 3:4, Krnci 2:4, Lemerje 7:6, Markišavci 4:4, Moščanci 6:4, Pečarovci 3:3, Predanovci 3:9, Pužavci 7:5, Sebeborci 7:12, Šalamenci 3:6, Vaneča 11:7, Polana 5:4. — Zdaló se 25 čisti evang. párov i 2 pára tákši, ka je žena r. kat. — Pri konfirmácii je bilo 79 decé, med témi 41 pojbov i 38 deklin. — Z Gospodnovov sv. večérjov je živeló 699 moškoga spóla i 1033 ženskoga spóla kotrig fárni. — Vu našo cérkev je nē prestópo nišče. — Z naše cérkvi je vóstópila edna v Dolina rojena, zdá v Mariborskem srezí slúžéča oseba. — Dúševni List má v našoj fari 400 naprēplačnikov; Evangeličanski Kalendarí si je spravilo više 500 fárni družin.

Jubileum Zwinglijov. Pred 450 létmi, 1484 jan. 1-ga se je narodo Zwingli Ulrik švicarski reformátor, bio tak skoro isto starí z Lutherom. Leta 1523 vóstopo prôti odpústkóm i ceremonijam rimskim. Vu boji, šteroga so pelali stáři

kantonje proti reformovanim, je spadno Zwingli vu bitki pri Kappeli 1531 okt. 11. Njegove zád-nje reči so bilé: „Naj vmorijo tēlo, dúše nemorejo vmoriti.“

Lēpi dár. Grieshaber Janoš, mešter optišni inštrumentov na Švicarskom 5667 Din. darúvao Jugoslavskomi Gustáv Adolfa glávnomi družtvi. Z toga so dobili: Ljubljana 1000 D, Kutina 1500 D, Legrad 1000 D, Apače 1000 D, Mahrenberg 500 D i Kapetanovo 667 D. Velka radost je tó, ka se nájdejo etakši plemeniti lúdjé rávno vu težki hipaj.

Próti rimsko gibanje v Kanadí. Vu Kanadí je vu tekáji močno gibanje prôti Rimi. Praj blúzi 50.000 katoličanski verníkov je priglásilo montrealskomi púšpeki svoj vóstop z katoličanske cérkvi. Doetigamao okoli 1100 ji je prestópilo vu evangeličansko cérkev.

Turobni glási z Gor Slávečke ev. fare. Ostavili so tē zemelski dól zádjni mēsec: vd. Huber Tréza, roj. Škodnik z Gor. Slaveč, stara 70 let, Kúreti Jožef, óženjen, z Sotine, star 73 leta, Škodnik Matjaš, samec, z Gor. Slaveč star 82 leti, Bertalaníč Elza z Serdice vu 13 leti. — Tē vópreminóči naj počívajo vu miri! Ti nazáj-ostánjeni si naj počínéjo vu Božem zrendelúvanji! — Na pávidejnje!

Gornja Slaveča. Po zlátój knigi so darúvali na našo cérkev sledéči: Fartek Roza Gor. Slaveči, z Francije 20 D, Bernjak Jožef z tív. Gor. Slaveča 50 D, Železen Štefan z tív. Krpilivnik 50 D, Bokan Marija Gor. Slaveča z Francije 30 Din, Kisilak Marija roj. Celec Gor. Slaveča, z Argentine 80 D, Špilák Jánoš z fam. Vidonci 20 D, Pozvek Franc z fam. D. Slaveči z Francije 30 D., Knaus Emilia Nuskova z Francije 25 D., Frumen Elza D. Slaveči z Francije 20 D., Svetanič Štefan z tív. Vadarci z Francije 50 D., Škodnik Anuška G. Slaveči z Francije 50 D., Fartek Ida Gor. Slaveča 20 D, Celec Agneš G. Slaveč z Francije 50 D., Pozvèk Ema Serdica z Francije 20 D., Huber Štefan G. Slaveča, z Francije 20 D., Benko Ludvík z fam. G. Slaveča 20 D., Čurman Karol Kuzma 20 D. Srdčna hvála za té lēpe dáre! — Prosímó nādale dáre na našo cérkev! — 1934, I. 6. offert. na Gustav Adolfa podpórnico znáša 41·25 Din.